

# Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ'ΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 6 Αὐγούστου 1956 (Π.Ο.Η.)  
"Ετος ΙΑ'. Ἀριθ. 240 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι  
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

## ΤΙ ΕΠΙΔΙΩΚΕΙ Ο ΠΑΠΙΣΜΟΣ;

Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τίθεται ἐξ ἀφορμῆς τῶν τελευταίων κινήσεων διὰ τὸ «Κονκορδάτον» μεταξύ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Παπικῆς Ἐκκλησίας. Δὲν προβαίνομεν εἰς κρίσιν ἢ ἔλεγχον τῆς μελετωμένης αὐτῆς ἐνεργείας, διὰ νὰ μὴ φανώμεν δογματισταί, ὁμιλοῦντες δηλαδὴ ἐκ προκαταλήψεως καὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς Ἀγάπης καὶ καλωσύνης. Θὰ παραθέσωμεν ὠρισμένα ἀδιάσειστα στοιχεῖα, ὥστε αὐτὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀναγνώστας νὰ κρίνουν τὴν Ἑθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν ὠφέλειαν ἢ ζημίαν ἐκ τῆς μελετωμένης ἐνεργείας.

\*\*\*

"Ἀς ἐξετάσωμεν πῶς ζῇ τὸν Χριστιανισμόν ὁ Παπισμός!

Εἰς τὰς ἀρχὰς Ἰσως μέχρι τοῦ Σχίσματος νὰ ὑπῆρχε εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀγνότης τῆς πίστεως τοῦ Γολγοθᾶ, ἡ εἰλικρίνεια τοῦ θρησκευτικοῦ Συναισθήματος. Πολλοὶ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔδρασαν καὶ ἠγίασαν εἰς τὴν Ρώμην· πολλοὶ δὲ πάπαι, (ἐπίσκοποι Ρώμης) τιμῶνται ὡς Ἅγιοι Ἱεράρχαι. Ἡ ἰδιάζουσα ὁμῶς θέσις τῆς Ρώμης ἐναντι τῆς ἐκβαρβαρισθείσης μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Δυτικοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους Δύσεως· οἱ περίεργοι ἀντιλήψεις περὶ κοσμικῆς ἐξουσίας, τελείως ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ· τὸ πρωτεῖον τοῦ πάπα, ἡ ἱερὰ ἐξέτασις, ἀπεμάκρυναν τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τὸν Ἀποστολικὸν Χριστιανισμόν καὶ διεμόρφωσαν εἰς αὐτὴν ἕνα νόθον κοσμικοθρησκευτικὸν κατασκευασμα, τὸν παπισμόν. Ὁ παπισμός, ὡς κοσμικὴ θέσις, ὡς ἐκδήλωσις ὕλικης ἐξουσίας συνεδέθη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, με τοὺς λαοὺς τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης διὰ τοὺς ὁποίους ἀπέβη ἐκπολιτιστικὴ δύναμις, ἀλλὰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐξησφάλισαν εἰς τὸν

παπισμόν τὰς ἀναριθμήτους στρατιάς τῶν τυφλῶν καὶ φανατικῶν ὁπαδῶν ἢ μᾶλλον τὴν ἀνώνυμον μάζαν, ἐκ τῆς ἀθλιότητος τῆς ὁποίας ἀνίδρυσεν τὸ ἀνάκτορόν του.

Ἀπέναντι τῆς μάζης τῶν ἑτεροκλήτων καὶ ποικιλωνύμων φυλετικῶν στοιχείων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης (Σαξόνων, Φράγκων, Γότθων, Βαράγγων κ.τ.λ.) ὀρθοῦται ἡ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὁμοιογενὴς Βυζαντικὴ αὐτοκρατορία, με ἀκμάζοντα καὶ προηγμένον πολιτισμόν καὶ με ἀναμφισβήτητον πνευματικὴν ὑπεροχὴν πρὸ παντός δὲ με μίαν ἱστορικὴν συνέπειαν.

Ἐπόμενον ἦτο νὰ ἀναπτυχθῇ μετὰ τῶν δύο κόσμων μία θανάσιμος ἀντιζήλια. Ἡ ἀντιζήλια αὕτη δὲν ἀνεφέρετο μόνον εἰς τὰ ἐξωτερικὰ στοιχεῖα (τὰ κοσμικὰ, τὰ ὕλικὰ)· εἰσεχώρησε μοιραίως καὶ εἰς τοὺς οὐσιώδεις παράγοντας τῆς κοινωνικῆς ὑποστάσεως τῶν κόσμων ἐκείνων. Ποῖοι δὲ ἦσαν οἱ οὐσιώδεις αὐτοὶ παράγοντες; Μὰ ποῖοι ἄλλοι ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν κληρὸν!

Δύοις λοιπὸν καὶ Ἀνατολὴ ἀντιμέτωποι θανάσιμος· καὶ ἐπειδὴ ἡ πρεσβευομένη θρησκεία ἦτο ἡ αὕτη, ἡ διάστασις τῶν δύο κόσμων ἔλαβε κατ' ἀναπόφευκτον ἀνάγκην δογματικὸν χαρακτήρα. Παπισμός—Ὁρθοδοξία. Ἰδοὺ τὰ σχήματα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐμφανίζεται εἰς τὸν θρησκευτικὸν τομέα ἡ διάστασις μετὰ τὴν Ἀνατολὴν καὶ Δύσεως.

Ὅλα τὰ συντριπτικὰ γεγονότα τῆς Ἰστορίας ἀπὸ τοῦ Σχίσματος μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπηρέαζοντα ἀπὸ τὴν Δογματικὴν ἀντίθεσιν Παπισμός—Ὁρθοδοξία. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν δημιουργῇ ὅλα τὰ γεγονότα, ἐν τούτοις, ὅπως διήποτε τὰ δηλητηριάζει με τὸ τυφλὸν πάθος, τὸν φανατισμόν, τὴν μισαλλοδοξίαν.

Αἱ σταυροφορίαι ἀποτελοῦν ἱστορικὸν πα-

ράδειγμα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀντιθέσεως αὐτῆς. Ἡ ὀργή, ἡ κακία, τὸ μίσος τῶν Σταυροφόρων κατὰ παντὸς Βυζαντινοῦ μνημεῖου ὑπερβαίνουν τὰ ὅμοια πάθη τῶν ἀλλοφύλων καὶ ἀλλοθρήσκων, Τούρκων, Ἀράβων, Μωαμεθανῶν. Ἡ στεντορία ἐκείνη ἰαχὴ τοῦ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως «καλλίτερα σαρκίκι τούρκικο παρά τιάρα παπική» διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδοκίμασαν τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας, ἦτο ἀποτελέσματα πικρᾶς καὶ θλιβερᾶς πείρας ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς τῶν σιδηροφράκτων στρατιῶν τοῦ Πάπα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅταν δὲ κατὰ τὸν αἰώνιον ἱστορικὸν νόμον τῆς φθορᾶς, ἡ Βυζαντινὴ αὐτοκρατορία ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ τὴν κατιοδσαν, τότε ὁ παπισμὸς ἐξεδήλωσε ὅλην τὴν σαρκαστικὴν καὶ σخرδόνιον ἱκανοποίησιν τοῦ χαιρόμενος ἀφαντάστως νὰ βλέπῃ ὕψουμένην τὴν ἡμισέληνον, ἐκεῖ δπου ἐπεσκίαζε μεγαλοπρεπῶς ὁ Σταυρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ χριστιανικὴ εὐθιγία τοῦ παπισμοῦ δὲν ἐκινήθη οὔτε ὅταν τὸ δμόθησκον γένος τῶν Ἑλλήνων, ἐπραγματοποίησε τὸ μεγαλειῶδες ἔξαλμα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς Ἐθνικῆς τοῦ Ἐλευθερίας. Τέκνον τῆς Δυτικῆς Αὐστρίας ὁ Μέτερνιχ, συγκροτεῖ τὴν ἱερὰν συμμαχίαν διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ διπλωματικῶς τοὺς Ἀσιανοὺς Βαρβάρους καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὴν ἀντίστασιν τῶν τέκνων τοῦ αὐτοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀλλὰ μήπως τέκνα τοῦ παπισμοῦ δὲν ἦσαν οἱ δολοφόνοι τῶν ἀδελφῶν προσφύγων τῆς Σμύρνης μας καὶ τῶν ἀκτιῶν τῆς Μ. Ἀσίας, ὅταν τὰς τραγικὰς στιγμὰς τοῦ 1922 οἱ Ἀγγλογάλλοι ἔριπτον εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς ἀναρχωμένους ἐπὶ τῶν πλοίων των διὰ νὰ εὐρουν σωτηρίαν ἐκ τοῦ δραματικοῦ διωγμοῦ τῶν Τσέτηδων;

Πνευματικὰ ἀναστήματα τοῦ παπισμοῦ, ἔστω καὶ παρεκκλίνοντες αὐτοῦ, δὲν εἶναι οἱ αἰμοσταγεῖς βασανιστοὶ τῶν ἡρώϊκων Κυπρίων, οἱ ἀναρτήσαντες ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος τοῦ Μαρτυρίου, ὡς ἄλλοι Φαρισαῖοι τοὺς πέντε ἡρώας τῆς Κύπρου;

Κατασκευάσμα τοῦ Παπισμοῦ δὲν ὑπῆρξε τὸ Γρηγοριακὸν Ἡμερολόγιον, τὸ τοσαύτας περιπετείας ἐξασφάλισαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Τι κρύπτεται λοιπὸν ὀπισθεν τοῦ Παπισμοῦ; Ἡ ἀπαισία συνωμοσία κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἡ ἐσκεμμένη δολοφονία τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολῆς ὑπὸ τῆς Δύσεως!

Μήπως ἴδατε τὸν Πάπα νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὰ ἐγκλήματα τῆς Κύπρου; Ἀναμένει τὸν ἀσπασμὸν τοῦ πεδός του, διὰ νὰ νεύσῃ εἰς τὰ λατινικὰ κράτη τῆς Ἀμερικῆς!

Ἐξ ἰσοῦ μισητοὶ καὶ ὁ Χάρτινκ καὶ ὁ Πάπας, ὅχι ὡς ἄνθρωποι, ἀλλ' ὡς φορεῖς τοῦ πλέον σκοτεινοῦ πνεύματος ποῦ ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὰ ἡμιάγρια σπήλαια τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

## Ο ΕΚΠΕΣΜΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐπιστολιμαίας τινὰς παρατηρήσεις τοῦ ἀξιολύτου κ. Παν Ἀ. Λεξοπούλου ἐκ Πατρῶν, διεκτραγωδοῦντος τὴν ἀθλιότητα καὶ τὸν ἐκπεσμόν τοῦ τύπου. Ἐφημερίδες, ὡς ἡ «Ἀκρόπολις», ἀποτελοῦν πρόκλησιν τῆς Ἐθνικῆς φιλοτιμίας καὶ πατρῶας εὐσεβείας τῶν Ἑλλήνων. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ κ. Ἀ. Λεξοπούλου εἰς ὠρισμένα σημεῖα ἀπηχεῖ πανελλήνιον ἀγανάκτησιν.

Εἰς μίαν χριστιανικὴν χώραν, ὅπου ἡ εὐσεβεία θὰ ἦτο τὸ ὀξύγονον τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ἐκκλησία θὰ ἐδέσποζε εἰς τὰς ψυχὰς των, τοιαῦται ἐφημερίδες θὰ ἀπεμονοῦντο ὡς ἐστὶν αἰετικῆς μολύνσεως.

Πάτραι τῇ 31)7)1956

Ἀξιότιμε κ. Διευθυντά,

Παρακαλῶ ὅπως εὐαρεσθηῖτε καὶ καταχωρήσῃτε εἰς τὴν ἔγκρισιν ὑμῶν Ἐφημερίδα καὶ ὑπ' εὐθύνην μου τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὰ φύλλα τῆς 12 καὶ 13)7)56 τῆς Ἐφημερίδος «Ἀκρόπολις» εἶδεν τὸ φῶς δημοσίευμα εἰς δύο συνεχείας, πραγματευόμενον περὶ τοῦ ἐγγράμου καὶ ἀγάμου τῶν Ἐπισκόπων. Ὡς ἦτο φυσικόν, τὰ δημοσιεύματα αὐτὰ προεκάλεσαν πολλὰς συζητήσεις διατυπωθεισῶν διαφόρων ἀπόψεων ὑπὸ πολλῶν, δημοσιευθεισῶν μάλιστα καὶ ἐπιστολῶν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ εἰς τὸν τύπον. Παραδόξως ὁμως ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς, ἐνῶ ἐγένοντο δεκταὶ πρὸς δημοσίευσιν αἱ ἀπόψεις διαφόρων, οἵτινες ἐτάσσοντο ὑπὲρ τοῦ ἐγγράμου τῶν Ἐπισκόπων, αἱ ἐπιστολαὶ αἱ ἐκφράζουσαι ἀντιθέτους ἀπόψεις ἐρρίφθησαν εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων.

Οὕτω διὰ τῆς ἀπὸ 17)7)56 ἐπιστολῆς μου ἐξήτησα νὰ μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ διατυπώσω τὴν γνώμην, ὅτι ἐὰν ἐνὸς ἐκαστοῦ θέματος ἀκούεται καὶ ἡ ἀντίθετος ἀποψις, τότε μόνον δυνάμεθα νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι προσεγγίζομεν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκλέγοντες τὸν σωστὸν δρόμον ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῶν πραγματικῶν δεδομένων καὶ ἐν συνεχείᾳ παρθέτον τὰς ὑποσημειώσεις» εἰς τὸν 12ον Κανόνα τῆς Πενθέκτης Οἰκουμένης Συνόδου, τῆς θεσπισθείσης τὴν ἀγαμίαν τῶν Ἐπισκόπων, τοῦ σοφοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου. Ἐξ αὐτῶν ἐξάγεται Α) «Ὅτι τὸ ἄγαμον τῶν Ἐπισκόπων εἶναι τεθεσπισμένον πρὸ τῆς θῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἀπ' αὐτῶν ἔτι τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων. Β) «Ὅτι ἡ θῆ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 12ου Αὐτῆς Κανόνος περιέβαλε δι' οἰκουμενικοῦ κύρους κατοχυρώσασα ἤδη ὑφισταμένην κατὰστασιν καὶ δὲν ἐθεσπισέν τι τὸ καινοφανές. Γ) «Ὅτι ὁ Ἀρχιερεὺς δεόν νὰ εἶναι ἑστολισμένος μὲ «τελείαν» ἀγιωσύνην καὶ καθαρότητα. Ὁ Παῖλος λέγων τὸν Ἐπίσκοπον «μίας γυναικὸς ἄνδρα» λέγει τοῦτο, διότι εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἡ' Ἐκκλησίας εὗρισκετο εἰς τὰ πρῶτα τῆς βήματα καὶ ἐπειδὴ οἱ «μίας γυναικὸς ἄνδρες» ἀπετέλουν τότε σπάνιον φαινόμενον ὅπερ συγκρινόμενον πρὸς τοὺς ἐν ἀνηθικότητι εὗρισκομένους εἰδωλολάτρας ἐθεωρεῖτο κατὰ τι τὸ μέγα καὶ ὅλως ἐξαιρετικόν.

Δ) Ὅτι οἱ Ἀπόστολοι δὲν τὸν ἐνομοθέτησαν, ἀλλ' ἀπλῶς τὸν συνεχώρησαν τὸν γάμον τῶν ἐπισκόπων, ἀλλὰ τοῦναντίον διὰ τοῦ 26ου αὐτῶν Κανόνος διατάσσοντες ὅτι: «Τῶν εἰς κλήρον προελθόντων ἀγάμων κελεύομεν βουλομένους γαμεῖν, ἀναγνώστας καὶ ψάλτας μόνον».

Ε) Ὅτι κατὰ τὸν Παῦλον ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τῷ τοῦ Κυρίου πῶς ἄρῃσι τῷ Κυρίῳ καὶ ὁ ἔγγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου πᾶς ἄρῃσι τῇ γυναικὶ καὶ οὐχὶ ἐπομένως πῶς νὰ ποιμάνῃ τὴν ἐπισκοπὴν του καὶ

ΣΤ) Ὅτι ἡ 6η Οἰκουμ. Σύνοδος ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀπεφάνητο, ὅτι ὁρῶσα τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν—καὶ κοινωσίαν—προοδεύουσαν εἰς τὴν ἡθικὴν καὶ πνευματικὴν τελειότητα εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ εἰς τὴν πίστιν καταργεῖ ὅ,τι πρὸς καιρὸν καὶ κατὰ συγκατάβασιν ἠνέχθη καὶ συνεχώρησεν νὰ γίνεταί νομοθετοῦσα ἐπὶ οἰκουμενικῆς κλίμακος ὅ,τι καὶ ἀπὸ πρὶν ἦτο παραδεδεγμένον ὅτι ἔπρεπε νὰ γίνεταί.

Αὐτὰ ἐν συντομία διελαμβάναν ἡ ἐπιστολή μου. Καὶ ὅμως εἰς τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος αὐτῆς ἐδημοσιεύθησαν σκοπίμως μόνον συνηγορίαι ὑπὲρ τοῦ γάμου τῶν ἐπισκόπων.

Καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς ταύτας διελαμβάνοντο φρικταὶ βλασημαὶ κατὰ τῆς εὐσεβείας, διατιθεβλώσεις καὶ παραποιήσεις κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀσυναρτησίαι ὥς δῆθεν «ἐπιχειρήματα», ἀηδιαστικαὶ παρερμηνεῖαι ἱερῶν κειμένων καὶ γενικῶς ἐχρησιμοποιήθη τὸ ψεῦδος ἀφειδῶς.

Καὶ ὥσάν νὰ μὴ ἤρουν ὅλα αὐτά, ἡ ἰδίᾳ ἐφημερίδα ἐφιλοξένησεν ἐπιστολὴν ἐνὸς «Γουρτινίου» κ. Ἀσημ. Καραπαναγιώτη, ἡτις ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ θερμὴν συνηγορίαν ὑπὲρ τῆς συνάψεως «Κονκορδάτου» μετὰ τοῦ Βατικανοῦ, ἐνσταλλάζει ὑποῦλως τὸ δηλητήριον τῆς ἀμφιβολίας εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ὁρθοδόξων Ἑλλήνων ὥς πρὸς τὰς ἀκλονήτους ἀληθείας τῆς ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, κλονίζει τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὸ δίκαιον τοῦ γένους μας ἔναντι τῆς Λατινικῆς δολιότητος καὶ μισαλλοδοξίας καὶ τῆς μετ' αὐτῆς συνυφασμένης παπικῆς ἀπολυταρχίας καὶ καθυβρίζει τοὺς ἀγωνιστὰς στυλοβάτας καὶ μάρτυρας προπάτοράς μας, οἵτινες ἐν μέσῳ μυρίων πολέμων, παντοειδῶν ἐμποδίων καὶ ποταμῶν αἱμάτων, ἐκράτησαν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ διασώσαντες τὸν ἐθνισμόν μας καὶ τὴν πίστιν μας.

Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἐπιστολογράφους αὐτοὺς θὰ ἡδύνατό τις νὰ προβάλλῃ, ὅτι ὥς ἄτομα δύνανται νὰ ἔχουν οἷας γνώμας καὶ ιδέας θέλουν (ἂν καὶ εἶναι συζητήσιμον τὸ κατὰ πόσον σκέπτονται ὥς Ἕλληνες καὶ ὁρθόδοξοι ἐφ' ὅσον εἶναι ἐν τῶν πραγμάτων ἀδύνατον νὰ διαχωρίσωμεν τὸν ἑλληνισμόν ἀπὸ τὴν ὁρθοδοξίαν ὥς ἐπίσης τὸν παπισμόν ἀπὸ τὸν λατινισμόν· ἀλλὰ τί νὰ εἴπη τις δι' ἐφημερίδας διατυμπανίζουσας πρὸς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος τὰ περὶ ἐθνικοφροσύνης καὶ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ καὶ νομιμότητος πατριωτισμοῦ καὶ ἡθικῶν ἀξιών κλπ.

Πῶς δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ὑπ' αὐτῶν δημοσιεύσεις τοιούτων ἀνθελληνικῶν καὶ ἀντορθόδοξων ἰσχυρισμῶν καὶ ὁ ἀποκλεισμός τῶν εἰς ἐπανόρθωσιν αὐτῶν γραφομένων ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ δυνάμιτι.

καὶ κατὰ τῆς ἡθικῆς καὶ εὐπρεπείας δημοσιευόμενα γαργαλιστικὰ διηγήματα καὶ εἰκόνας; Πρὸς τοιαύτας ἐφημερίδας χρειάζεται καὶ ἀποτελεῖ ἐθνικὸν καὶ θρησκευτικὸν καθήκον ἡ περιφρόνησις. Ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἀναγνώσαντας τὰ ἐθνοφθόρα καὶ ἀντορθόδοξα, ὥς προείρηται, φρονήματα πρέπει νὰ τεθοῦν τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

Γνωρίζομεν ὅτι οὐδέποτε διὰ μέσου τῆς ἱστορίας συνεταυτίσθη τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα πρὸς τὸ λατινικόν; ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐννοηθῇ ἑλληνισμός ἄνευ ὁρθοδοξίας; ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ ξεχωρίσωμεν τὸν λατινισμόν ἀπὸ τὸν παπισμόν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ συνυφασμένην ἔννοιαν τοῦ ἀπολυταρχισμοῦ καὶ δεσποτισμοῦ; ὅτι ἡ ὑποχώρησις εἰς τὰς ἀξιώσεις τοῦ παπολατινισμοῦ σημαίνει ἐθνικὴν ἐξουθένωσιν; καὶ πλήρη καταποντισμόν ἐντὸς τοῦ περισφίγγοντος ἡμᾶς γύρωθεν ὠκεανοῦ τῶν λατινικῶν σλαβικῶν καὶ ἀγγλοσαξωνικῶν λαῶν; Γνωρίζομεν ὅτι ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἱστορίας μας ὁ λατινισμός καὶ κατόπιν ὁ ἴδιος ὑπὸ τὸν μανδύαν τοῦ παπισμοῦ μόνον συμφορὰς καὶ ὑποδούλους ἐπεσώρευσεν εἰς τὸ ἔθνος μας καὶ τὴν ἐκκλησίαν μας;

Λησμονοῦμεν καὶ τὸ τελευταῖον διδάγμα ἐκ τοῦ ἐν Ἀλβανίᾳ πολέμου τοῦ 1940—1941; Γνωρίζομεν ὅτι ὁ παπισμός ἐπιδιώκει τὴν δι' ὅλων τῶν μέσων ἐθνικὴν, ἐκκλησιαστικὴν καὶ πολιτιστικὴν μας ἐξουθένωσιν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ ἀφομοίωσιν καὶ ὅτι τοῦτο ἐπεδίωξεν διὰ μέσου τῶν αἰώνων;

Οἱ ἀρθρογραφοῦντες δὲν πρέπει τοῦλάχιστον προτοῦ γράψουν κάτι, νὰ ἐνθυμῶνται τὴν ἱστορίαν τῶν σταυροφοριῶν καὶ τῆς φραγκοκρατίας;

Πότε μᾶς ἔκανεν τὸ παραμικρὸν καλὸν ἡ Δύσις; Δὲν παραδειγματιζόμεθα τοῦλάχιστον ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς Δύσεως σήμερον εἰς τὸ Κυπριακὸν καὶ παλαιότερον εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν;

Ἡ μήπως νομίζομεν ὅτι ἐχθρὸς μας εἶναι μόνον ὁ Σλαβισμός;

Πρέπει μήπως δι' αὐτὸν τὸν λόγον νὰ προτιμήσωμεν νὰ παραδοθῶμεν ἀντὶ τῆς ἄρκτου εἰς τὴν τίγριν;

Εἶναι καιρὸς νὰ ἐγκολποθῶμεν τὰς αἰωνίας ἀξίας ἐκ τῶν ἀστειρευτῶν πηγῶν τοῦ ἑλληνοχριστιανισμοῦ καὶ νὰ ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὴν ξενομανίαν καὶ πρὸ παντὸς οἱ ὄψιμοι θαυμασταὶ τοῦ παπισμοῦ, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιζήσωμεν ὥς ἔθνος καὶ ὥς ἄτομα καὶ ἐὰν θέλωμεν νὰ εἴμεθα τῷ ὄντι ἐθνικοφρονεῖς διότι ἐκεῖνος ὅστις ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ ἐκ τοῦ Βατικανοῦ λόφου πνέοντος ἀνέμου δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σκέπτεται ἑλληνιστὶ τοῦλάχιστον, ἐξ ἴσου μὲ ἐκεῖνον ὅστις ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς Βορρᾶν.

Μετὰ τιμῆς καὶ εὐχαριστιῶν

Παν. Β. Ἀλεξόπουλος

Μαιζῶνος 118 Πάτραι

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 83

## Ἡ ΜΑΣΣΩΝΙΑ

### Ὁ σκοπὸς καὶ τὰ ἔργα τῆς

Υπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀθανασίου Χ. Παππά

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ οἱ μὲν κομμουνισταὶ σφάζουν ἀνελιμώμως τοὺς Χριστιανοὺς ὡς πρόβατα ἀνοφανδόν, οἱ δὲ Μασσῶνοι ὑπούλως καὶ ὑποβρυχίως, μὲ δολοφονίας ξεκάνουν τοὺς ἐχθρούς των, τοὺς καλοὺς Χριστιανοὺς καὶ καθαρὸς πατριώτας Ἑλλήνας, ἢ μὲ δηλητηριάσεις, ἢ μὲ ἐνέσεις καὶ φάρμακα θανατηφόρα !! Διάφορα ἄλλα μέσα μεταχειρίζονται μὲ προσοχήν, ἵνα μὴ ἀνακαλυφθῶσι, πλὴν εὐτυχῶς τοὺς ἐσπουδάσαμεν καλῶς ἀπὸ τὰ πολλὰ κατορθώματά των, καὶ προσέχουμεν τὰς κινήσεις των.

Ἐρωτηθεῖσα ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία περὶ Μασσωνίας, ἀπεφάνθη ὀριστικῶς καὶ ἐπισημῶς, ὅτι αὕτη εἶναι θρησκεία μυστηριακὴ, ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε δύναται τις νὰ εἶναι Χριστιανὸς καὶ Μασσῶνος συγχρόνως. διὸ δὲν ἐπιτρέπεται οἱ Μασσῶνοι νὰ ἔρχωνται εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας, οὔτε νὰ τοὺς κοινωνοῦμεν, οὔτε ἀντίδωρον νὰ τοὺς δίδωμε, οὔτε τινὰ τῶν καθ' ἡμᾶς μυστηρίων νὰ τοῖς μεταδίδωμεν, ἐκτὸς ἐὰν μετανοήσουν, ἐξομολογηθοῦν, καὶ ἀναμυρῶσθαι μὲ τὸ ἅγ. μύρον, διότι διὰ τοῦ Μασσωνικοῦ ὅρκου ποῦ ἔδωσαν ὡς προσήλυτοι, ἡρνήθησαν τὸν Χριστόν. Τοῦτο μαρτυρεῖ περιτράνω καὶ ὁ ἅγ. Ἱερόθεος Πατρῶν, γράφων τὰ ἑξῆς: «Προσέτι νὰ μάθετε ἅπαξ διαπαντός, ὅτι πᾶς ὅστις γίνεται Μασσῶνος γίνεται ἀρνισίχρηστος, παύει τοῦ νὰ εἶναι Χριστιανός, καὶ Χριστιανικῆς σωτηρίας ἐλπίδα δὲν ἔχει, ἂν δὲν παύσῃ τελειῶς τοῦ νὰ εἶναι μέλος τῆς Μασσωνίας, ἂν δὲν μετανοήσῃ καὶ ἐξομολογηθῇ καὶ συγχωρηθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας.

Γράφω ταῦτα καθόσον ἀσφαλῶς γνωρίζω, οἱ πλείότεροι τῶν εἰς τοὺς μικροτέρους βαθμοὺς ἀνηκόντων Μασσῶνων, ἀγνοοῦσι τοὺς λόγους, τοὺς καταδεικνύοντας, ὅτι ἡ Μασσωνία εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ὅτι οἱ ὁμώσαντες τὸν Μασσωνικὸν ὅρκον, δὲν ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ κοινωνῶσι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων ἐν ὧν μένουσιν εἰσέτι Μασσῶνοι καὶ ὑποστηρίζουν τὴν Μασσωνίαν, καὶ διὰ τὴν κοινωνῶσιν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ψυχικὴν τῶν βλάβην τοῦτο ἀποβαίνει, καὶ ὅχι πρὸς ὠφέλειαν καὶ σωτηρίαν».

Σπουδαῖος καὶ ἅγιος Πατὴρ ὁ Ἱερόθεος Πατρῶν, ὁ ὁποῖος εὐσυνείδητος ὢν δὲν ἀπεισιώπησε τὸν κίνδυνον, ὅπως κάμνουν δυστυχῶς οἱ σημερινοὶ καὶ δὴ Ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ ἐκήρυξεν, ἐδημοσίευσεν τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὁ κόσμος μανθάνων φυλάττεται ἀπὸ τὸν ὄλεθρον.

Εἰς τὸ βιβλίον:

«Τὰ πρωτόκολλα τῶν σοφῶν τῆς Σιών» εὐρίσκομεν τὰ ἑξῆς: «... νὰ καταστρέψωμεν τὴν Πίστιν, νὰ ἀποσπάσωμεν ἀπὸ τὸν νοῦν τῶν Χρι-

στιανῶν, αὐτὴν ταύτην τὴν ἀρχὴν τῆς θεότητος καὶ τοῦ ἁγ. Πνεύματος, διὰ νὰ ὑποκαταστήσωμεν εἰς ταῦτα, τοὺς ὕλικους ὑπολογισμοὺς καὶ ὕλικας ἀνάγκας»...

«Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ Μασσωνισμοῦ, δὲν χρησιμεύει παρὰ εἰς τὸ νὰ καλύπτῃ τοὺς σκοποὺς μας· τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας τῆς ἀοράτου ἰσχύος ταύτης, καὶ ἐπὶ πλέον ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῆς θὰ μένωσι πάντα ἄγνωστα εἰς τὸν λαόν». (Σελ. 72). «Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν κρυφίως ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ διεσπαρμένη γενεὰ μας, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ ἀπ' εὐθείας. Τοῦτο ἐχρησίμευσεν ὡς βᾶσις εἰς τὴν ὕψ' ἡμῶν διοργάνωσιν τοῦ μυστικοῦ Μασσωνισμοῦ, δὲν ὁ κόσμος δὲν γινώσκει καὶ τοῦ ὁποῦ τοὺς σκοποὺς οὔτε κἄν ὑποπτεύονται οἱ ἡλίθιοι Χριστιανοί, οἱ προσελκυσμένοι ὑψ' ἡμῶν εἰς τὴν ὁρατὴν στρατιάν τῶν στοῶν, ἵνα παραπλανήσωμεν τὰ βλέμματα τῶν ἀδελφῶν των» αὐτόθι. Παρατηρήσατε σελ. 97-99, ἐπίσης σελ. 116 καὶ ἀλλαχοῦ, νὰ ἴδῃτε τί γράφουν οἱ ἴδιοι καὶ τί σκέπτονται περὶ ἡμῶν διὰ νὰ φρίξετε διὰ τὴν κακίαν τῶν ἐναντίον ἡμῶν. Ἐπίσης ἐὰν ἐξοικονομήσῃτε τὸ βιβλίον τοῦ Ἱερομ. Κοσμᾶ τοῦ Φλαμιάντου «Φωνὴ ὀρθόδοξος καὶ σπουδαία», ἐκεῖ θὰ ἴδῃτε κατὰ πλάτος τοὺς δολίους σκοποὺς τῆς Μασσωνίας· καὶ πρέπει ἕκαστος Χριστιανὸς νὰ τὸ ἀποκτήσῃ, διὰ νὰ γίνῃ ἀκριβὴς γνώστης τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, καὶ νὰ τὴν μεταδίδῃ καὶ εἰς τοὺς μὴ γινώσκοντας, διὰ νὰ λάβωμεν ἅπαντες ὁμοῦ τὰ κατάλληλα μέτρα πρὸς σωτηρίαν μας. Ὡς ἀπαρνηθῶμεν λοιπὸν πάντες τὰ ὀθνεῖα αὐτὰ ἁμαρτωλὰ καὶ βρωμερὰ συστήματα τῶν Εὐρωπαίων, ἅτινα οἱ ἀστόχαστοι ἡμέτεροι τιτλοφοροῦν ὅλως ἀδίκως μὲ τὴν λέξιν ἐξέλιξιν· δηλαδὴ τὴν σαρκολατρείαν, τὴν ἀνηθικότητα, τὰ βρωμερὰ καὶ ἀναίδῃ καλλιτεία, τὴν γύμνωσιν, χρωματισμὸν καὶ λοιπὴν ξετσιπωσιά τῶν γυναικῶν, τίς μόδες, τὴν πολυτέλειαν καὶ τὸ ἐμπόριον τῆς λευκῆς σαρκὸς καὶ τόσα ἄλλα ἐμπαθῆ καὶ κτηνώδη ἔνστικτα, ἅτινα ἀποκτηνώνουν τὸν ἄνθρωπον, (τὸ σοφώτερον καὶ τελειότερον δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, τὸ δημιουργηθὲν ὑπ' Αὐτοῦ κατ' εἰκόνα τοῦ καὶ ὁμοίωσιν καὶ βασιλεῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς) καὶ ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὸν Θεόν μας, εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν καὶ τὴν Πίστιν τῶν Προγόνων μας καὶ τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τὰ λεπτότερα καὶ εὐγενέστερα ἰδανικά τῆς Χριστιανισμοῦ, ἵνα γίνωμεν ὑπεράνθρωποι καὶ ἐξαισθηθῶμεν, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὴν εὐαγγελικὴν τελειότητα, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀπ' ἀρχῆς ὁ Θεὸς προορίζει τὸν ἄνθρωπον, ἵνα καὶ ἐν τῷ παρόντι βίῃ μέσον τῆς πίστεως μεγαλουργήσωμεν κατὰ πάντα, μετὰ δὲ τὸν θάνατον κερδίσωμεν τὴν αἰώνιον Αὐτοῦ Βασιλείαν. Ἀμήν.

Ἐγγραφὸν ἐν ἀγανακτήσει καὶ ψυχικῇ ταραχῇ διὰ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τὴν ἀναίδειαν τῶν Μασσῶνων, οἵτινες δύνανται, ἂν θέλουν νὰ βασιλεύουν, νὰ μεταβῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁπόθεν ἐξηλθεν ἡ πλάνη αὕτη, καὶ ὅχι εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ἑλλάδα ποῦ ζῇ καὶ βασιλεῦει ὁ Χριστιανισμὸς ἀπὸ ἀνέκαθεν.

## ΤΗΝ ΠΑΣΙΑΝ ΕΛΠΙΔΑΝ ΜΟΥ ΕΙΣ ΣΕ ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Πιό κατανυκτική περίοδος ἀπὸ τὸν Δεκαπενταύγουστο δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸ βίο τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἶναι καὶ ἡ Μ. ἐβδομάς· ἀλλὰ ἡ Μ. ἐβδομάς διακρίνεται διὰ τὸ φρικτὸ δρᾶμα, διὰ τὸν συντριπτικὸ λυρισμὸ τῆς.

Οἱ πρῶτες ὅμως 15 ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου εἶναι ἀφιερωμένες εἰς τὴν Μητέρα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, εἰς τὴν γλυκεῖα καὶ στοργικὴ Παναγία μας.

Κατὰ τὴν περίοδο τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος πονεμένος ἀπὸ τῆ θλίψι, κουρασμένος ἀπ' τὴν ζωὴ ἢ πικραμένος ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα τῆς ἁμαρτίας θά γονατίσῃ μὲ ἐλπίδα μπροστὰ στὸ εἰκόνισμα τῆς Θεοτόκου γιὰ νὰ ψάλλῃ μὲ βαθεῖα κατάνυξι «πρὸς τίνα καταφύγω ἄλλην, ἀγνή; ποῦ προσδράμω; ποῦ δὲ καὶ σωθῆσομαι; ποῦ πορευθῶ; ποῖαν δὲ ἐφεύρω καταφυγὴν; ποῖαν θερμὴν ἀντίληψιν! Ποῖαν ἐν ταῖς θλίψεσιν βοηθόν; Εἰς Σὲ μόνην ἐλπίζω εἰς Σὲ μόνην καυχῶμαι καὶ ἐπὶ Σὲ θαρρῶν κατέφυγον».

Ἡ Θεοτόκος εὐρίσκεται πλησιέστερα στὸν ἄνθρωπο γι' αὐτὸ καὶ μὲ περισσότερο θάρρος τὴν πλησιάζει ὁ ἄνθρωπος· τὴν θεωρεῖ «γέφυρα μετὰ γουσα τοῦ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν».

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱστορία ἀπέδειξε, ὅτι ἡ ἀντίληψις αὐτῇ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶναι μάταια καὶ ξένη πρὸς τὴν πραγματικότητα· πληθος θαυμάτων ὀφείλονται εἰς τὴν δύναμιν τῆς Θεοτόκου.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, κί' ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς ἐθνικῆς Ἱστορίας ἀναφέρεται στὴν προστασία τῆς Θεοτόκου. Τὸ πληθος τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν χαρακτηριστικῶν ἐπιθέτων, ποῦ ἀποδίδονται στὸ πρόσωπο τῆς Παναγίας εἶναι ἀναμνήσεις ἱστορικῶν θαυμάτων.

Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἐργάσθη κατὰ τοιοῦτον θαυμαστὸν τρόπον, ὥστε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τοὺς Χριστιανοὺς μίαν πλουσίαν πηγὴν τρυφερᾶς στοργῆς, θετικῆς ἐλπίδος, ἀκαταμαχίτου μεσιτείας. Ὅλα αὐτὰ δὲ τὰ πολύτιμα στοιχεῖα εἰς τὸν τραχύτατον ἀγῶνα τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκονται εἰς τὴν Μητρικὴν καρδίαν.

Μόνο μιά μητέρα ἐξιδανικευμένη, μιά μητέρα μὲ ἀπόλυτον καὶ ἀπέραντον ἀγάπην· μιά μητέρα ὄλων συγχρόνως τῶν ἀνθρώπων, μιά μητέρα μὲ ἰσχυρόν καὶ ἀκατακίνητον δυναμισμόν, θὰ ἠδύνατο νὰ φανῇ σκέπη κραταῖα διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ τέτοια μητέρα, Μοναδικὴ Μητέρα εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Θεοανθρώπου καὶ γλυκυτάτου Σωτῆρος. «Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία καὶ ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιεῖα» ψάλλει διὰ τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν Μητέρα ἡ Ἐκκλησία.

Καὶ τὸ «ἀλλότριον» αὐτό, τὸ ὁποῖον θαυμαστικῶς ἐπραγματοποιήθη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς

Θεοτόκου ἐξασφαλίζει εἰς αὐτὴν τὴν Μοναδικὴν θέσιν; νὰ εὐρίσκεται μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

Παρθένος καὶ Μητέρα, δύο πραγματικότητες ἀσυλλήπτου μεγαλείου, ἀλλὰ καὶ ἀπεράντου ἀξίας. Ἡ Παρθενικὴ ἀγνότης ἀρμύζει εἰς τὸν ἀπολύτως ἅγιον θεὸν καὶ ἡ Μητρότης παρηγορεῖ τὸν ἀνθρώπινον πόνον.

Ποῖον ἄλλο Σύμπλεγμα μπορούσε νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ Θεῖα Πρόνοια διὰ νὰ χάρισῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον πηγὴν θετικῆς καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐλπίδος; «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε».

Χριστιανέ,

Ὁ Δεκαπενταύγουστος εἶναι περίοδος προσευχῆς, νηστείας πρὸς τιμὴν τῆς Μεγάλης Μητέρας τῶν χριστιανῶν. Μὴ χάσῃς τὴν εὐκαιρίαν αὐτῇ.

Μὲ καθαρότητα ψυχικὴ μὲ συστολὴ ἤθους μὲ πλημμύρα πίστεως καὶ ἀγάπης γονάτισε μπροστὰ στὴν Παναγία μας καὶ ἀνοιξε τὴν κλεισμένην καρδίαν σου νὰ Σὲ ἰδῇ. Εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα, διότι «πολλὰ ἰσχύει δέησις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης».

Ὁ χριστιανισμὸς ἐν τῇ πράξει

## Ἡ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

«ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρὸς με»  
(Ὁ Κύριος)

Ἡ ἀδελφότης τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πλούσιον ἐνεργητικὸν εἰς τὸν τομέα τῆς προστασίας τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Οὕτω διὰ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων φροντίζει νὰ ἐμπεδώσῃ εἰς τὰς παιδικὰς ψυχὰς τὰς ἀρχὰς τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ νὰ κατστήσῃ τὰ αὐριανὰ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας εὐσεβῆ. Ἐνωρίτατα ὅμως ἀντελήφθη, ὅτι μόνον ἡ διδασκαλία δὲν πραγματοποιεῖ τὸν ὅραϊον καὶ ὑψηλὸν σκοπὸν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ψυχικοῦ καθαρισμοῦ τῶν παιδιῶν. Ἀπαιτεῖται, κατὰ τὴν δυνατότητα, ἡ διοργάνωσις μιᾶς χριστιανικῆς ζωῆς, τὴν ὁποῖαν ἐντελῶς φυσικῶς θὰ ἀπολαύσῃ τὸ παιδί.

Μὲ ἄλλους λόγους ἡ δημιουργία ἐνὸς περιβάλλοντος ὕλικου καὶ πνευματικοῦ θὰ ἐξησφάλιζε τὴν δυνατότητα μιᾶς συστηματικῆς καλλιεργείας τῶν χριστιανικῶν ἰδανικῶν εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν. Ἐὰν μάλιστα τὸ περιβάλλον αὐτὸ ἱκανοποιούσῃ τὴν βασικὴν ἀνάγκην τοῦ ψυχοσωματικοῦ οργανισμοῦ τοῦ παιδιοῦ, τὴν ἐξοχὴν τὴν ὁποῖαν λόγῳ τῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν τῶν (ἀπορωτέρων ἰδίως τάξεων ἀδυνατοῦν νὰ ἀπολαύσουν πλεῖστα παιδάκια) τότε τὸ προσδοκώμενον κέρδος ἀσφαλῶς θὰ ἦτο πλούσιον.

Αὐταὶ αἱ σκέψεις ἀνεμόχλευον τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν μελῶν τῆς ἀδελφότητος καὶ ἡ εὐτοκία τοῦ γυναικείου μυαλοῦ κατηίδυνε αὐτὰς πρὸς τὴν πραγματοποίησιν παιδικῆς ἐξοχῆς διὰ τὰ ἀπορα καὶ ἀσθενῆ παιδάκια τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

Ἄς ἀφώσμεν κατὰ μέρος τὰς δυσκολίας καὶ

τὸ πλήθος τῶν προβλημάτων, ποὺ ἐκλήθησαν νὰ ἀντιμετωπίσουν αἱ εὐσεβεῖς κυρίαι τῆς ἀδελφότητος καὶ ἃς συναπολαύσωμεν τὸ πραγματοποιηθὲν θαῦμα εἰς μίαν ὥραν γωνίαν τῆς Ἀττικῆς γῆς.

Εὐρισκόμεθα εἰς τὴν κατανυκτικὴν περιοχὴν τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Βαρυμπόμπης «Ἄξιον Ἐστί». Ἡ περιβάλλουσα φύσις πραγματικῶς μαγευτικὴ. Εἰς τὸν Ἱερὸν Ναόν, τὸν ὁποῖον μὲ τὴν ὑπόλοιπον Μονὴν ἱδρυσαν οἱ εὐλαβέστατοι πατέρες Χρυσάνθος καὶ Γόργιος τελεῖ τὴν Ἱερὰν λειτουργίαν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Π. Μαρκοῦριος. Ἐντὸς τοῦ Ναοῦ ἐκτὸς τῶν ἐνασκουμένων μοναχῶν καὶ τῶν συνήθων κατὰ Κυριακὰς εὐσεβῶν προσκυνητῶν παρακολουθοῦν τὴν Ἱερὰν λειτουργίαν 20 μικρὰ κοριτσάκια. Εἶναι τὰ πρῶτα φιλοξενούμενα παιδάκια τῆς Ἀδελφότητος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Ἱερᾶς λειτουργίας ἐν πλήρει τάξει κατευθύνονται εἰς τὸν κατεστρωμένον τῶν. Τὰ ἀκολουθούμεν. Μὴ φαντασθῆτε προχειρότητα, σκηναὶς ἀτέχνως στηθείσας καὶ ἐν γένει καταστάσεις, ἐνθουσιάζουσας ἐπιγούσαν περίθαλψιν σεισμοπλήκτων ἢ προσφύγων. Κάθε ἄλλο! Μία ἐξαστράπτουσα ἀπὸ καθαριότητα αἰθούσα μὲ εὐρύχωρον σκιαζόμενον ἐξώστην καινουργῇ κρεβάτια ἐκστρατείας ἀρμονικῶς καὶ φιλοτέχνως τοποθετημένα· πλήρεις ἐγκαταστάσεις μαγειρίου, μὲ σουπεργάζ, ἄκρα καθαριότης, εὐπρέπεια καὶ νοικοκυροσύνη, ἴδου τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῆς περιοχῆς, ποὺ φιλοξενοῦνται αἱ μικραὶ μαθήτριά τῶν Κατηχητικῶν. Θέλετε τώρα ἡ ἀδιακρισία τοῦ ἐπισκέπτου νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ μαγειρίου; Ἀσφαλῶς... θὰ... ζηλεύσετε τὸ διαιτολόγιον τῶν μικρῶν φιλοξενουμένων. Τὴν Κυριακὴν τῆς ἐπισκέψεως μας, πρώτης ἡμέρας φιλοξενίας, τὸ μεσημέρι παρετέθη πλουσία μακαρονάδα μὲ κονινιστὸ κοτόπουλο. Τὸ ἀπόγευμα γλύκισμα καὶ ἐλαφρὸν φαγητὸν καὶ τὸ βράδυ πιλάφι μὲ αὐγὸ. Τὸ ἑβδομαδιαῖον πρόγραμμα φαγητοῦ ἀναγράφει τρεῖς τῆς ἑβδομάδος κρέας, γάλα καὶ ἑκάστην, πλὴν τῶν νηστειῶν ἡμερῶν, αὐγά, γλυκίσματα, φρούτα, δις τῆς ἑβδομάδος ἰχθεῖς κλπ.

Ἡ ἀξιοποίησις τοῦ χρόνου θαυμαστὴ. Παιθαρχιμένη ἔγερσις, κοινὴ προσεχὴ, ἐργόχειρον, σεμνὴ ψυχαγωγία, θρησκευτικοὶ ὕμνοι, εὐσεβεῖς περίπατοι, θρησκευτικὸν μάθημα, κοινὰ ἐστιάσεις κ.τ.λ. Τίποτε δὲν πηγαίνει χαμένον. Ἐκκλησιασμός κατὰ Κυριακὰς καὶ τὰς μνήμας τῶν ἁγίων. Πρὸ παντὸς δὲ σεμνότης καὶ σοβαρὰ ἀξιοπρέπεια ὅλων τῶν προσώπων ποὺ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἔργον τῆς ἀγάπης.

Τὸ περιβάλλον ὁμοιάζει μὲ χριστιανικὴν ἁγίαν οἰκογένειαν, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ὁποῖου τὰ παιδιά ὠφελοῦνται σωματικῶς καὶ ψυχικῶς.

Ἐνα βλέμμα στὰ πρόσωπα τῶν παιδιῶν : Χαρούμενα γὰρ τὴν εὐτυχία αὐτὴν ἕνα βλέμμα στὰ πρόσωπα τῶν Κυριῶν, ποὺ ἄφησαν τὰ σπύτια τῶν καὶ τίς οἰκογένειάς τῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης : Χαρούμενες διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν.

Ἡ πρόνοια αὐτὴ διὰ τὸ παιδί ἀποτελεῖ πραγματοποιήσιν μιᾶς ἰδέας τοῦ ποιμενάρχου μας, ἀειμένιστου Χριστοῦ. Πρὸ ἔτους ὅτε ἐνεπαύετο εἰς τὴν εἰρημένην Ἱερὰν Μονὴν καὶ κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ὡραϊότητα καὶ ἡσυχίαν τοῦ τοπίου εἶπε : Ἐδῶ πρέπει νὰ γίνῃ ἕνα κέντρον Χριστιανικῆς χα-

ρᾶς διὰ τὰ παιδιά μας· εἶναι μία πνευματικὴ ὁδὸς εἰς τὴν ἔρημον τῆς ἐποχῆς μας ! Μετὰ ἕνα χρόνον ἔτοιμον τὸ κέντρον, εἰς μνήμην τοῦ μεγάλου ἐκείνου Ὁραματιστοῦ, ποὺ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀγαπᾷ ὅλους καὶ νὰ μεριμνᾷ γὰρ ὅλους.

Τὸ πνεῦμα ἐκείνου παρὼν εἰς τὸ ὑψηλὸν αὐτὸ ἔργον τῆς ἀγάπης· καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν μεγαλυτέραν ἐγγύησιν, τὴν ἐκλεκτοτέραν εὐλογίαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Αἱ κυρίαι, αἱ εὐλογημέναι αὐταὶ μυροφόροι, μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι θὰ φιλοξενηθοῦν 60 παιδιά, 40 κορίτσια ξεχωριστὰ καὶ 20 ἀγόρια.

Θεμελιώδης σκοπὸς τῆς φιλοξενίας ἡ καλλιέργεια τῆς παιδικῆς ψυχῆς, μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς λογικῆς σοβαρότητος, τῶν παραδόσεων, τῆς ὁρθοδοξίας.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιά, θὰ ἐξέλθουν οἱ αὐριανοὶ ὑποστηρικταὶ τῆς ὁρθοδοξίας, οἱ ζῶντες ναοί, οἱ ἀθληταὶ τῆς πίστεως, τὰ συνειδητὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Θαυμάσιον τὸ ἔργον καὶ ἄξια παντὸς ἐπαίνου αἱ κυρίαι τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας».

Καὶ κἀν ἐντελῶς μεταξὺ μας.

Ἡ μέριμνα διὰ τὸ παιδί, ἐξασφαλίζει τὴν κοινωνικὴν πληρότητα εἰς τὸ κίνημά μας· καὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐπιβίωσις του διὰ μέσου σκληρῶν καὶ ἀδυσωπῆτων συνθηκῶν.

Εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐργάζεται ἡ θεία πρόνοια.

Ὁ ἐκ Θεσβῶν τῆς  
Γαλααδ Προφήτης

## Ο ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΓΙΑΧΒΕ ΗΛΙΑΣ

Ὅλαι αἱ ἐποχαὶ εἶχον μεταξὺ τῶν κοινὰ χαρακτηριστικά. Ὅσαι ὅμως διακρίνονται διὰ τὴν ἀσέβειά των, ἐξαχρεώσιν τῶν ἡθῶν καὶ διὰ τὸν ἡθικὸν κατήφορον ὁμοιάζουν περισσότερον μὲ τὴν ἐποχὴν μας. Καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας ἔζησεν εἰς μίαν παράλληλον μὲ τὴν ἰδικήν μας ἐποχὴν. Ἐὰν ἔζη σήμερον θὰ ὤμιλε, καὶ θὰ ἐφέρετο μὲ τὴν αὐτὴν βιαιότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἐξεδηλώθη ἐννέα αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀχαάβ καὶ ἡ σύζυγός του Ἰεζάβελ εἶχον ἀνοίξει τὰς πύλας εἰς τὰ ξένα, εἰδωλολατρικὰ καὶ ὑπονομευτικὰ διὰ τὴν θρησκείαν τοῦ Γιαχβέ, θεῶματα.

Ἡ ἐξαχρεώσις εἰσώρμησε ὅπως εἰς τὸ καταποντιζόμενον πλοῖον. Ἄλλωστε τὸ ὑπάριον μυρίζει ἀπὸ τὴν κεφαλὴν.

Ὁ προφήτης Ἠλίας ἀγωνίζεται. Ἀγωνίζεται μὲ τὸν τρόπον τὸν ὁποῖον ἐπibάλλουν αἱ κρίσιμοι περιστάσεις. Βίαιος καὶ ὁρμητικὸς ἀπὸ χαρακτῆρος, συγκλονίζει μὲ τὴν παρουσίαν του, μὲ τὸ πέρασμά του, μὲ τὸν λόγον του, τὴν ἐποχὴν τοῦ δλόκληρον. ἐπιτίθεται κατὰ βασιλέων, προλέγει ἀνομβρίας, θανάτους, τιμωρίας. Προκαλεῖ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Βαὰλ ν' ἀποδείξουν τὴν ὑπαρξίν τοῦ θεοῦ των, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀποκαλύπτει ψευδομένους, ἐξεγείρει τὸν λαὸν ἐναντίον των, ὅστις καὶ τοὺς κατασφάζει.

Πλανᾷται εἰς ἐρημίας καὶ ὄρη, ζῇ ἐντὸς σπηλαίων καὶ τρέφεται μὲ καρπούς.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς δράσεως τοῦ προφήτου



εἶναι ἡ δομητικότητα. Εἰς αὐτὸν ὁμως τὸν γνήσιον ἀλλὰ βίαιον προφήτην ἐπρόκειτο ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀληθινὴ οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἥτις κάθε ἄλλο παρὰ βίαιος καὶ καταλυτικὴ εἶναι. Ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, ὁ Θεὸς τῆς Π. καὶ τῆς Κ. Δ., δὲν ἐκβιάζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου μὲ σημεῖα καὶ τέρατα. Εἶναι Θεὸς τῆς ἡπιότητος τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης.

Κάποιαν ἡμέραν ὅπου ὁ προφήτης εὗρίσκατο ἐν τὸς σπηλαίου, ἀναμένων τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν συνεχίση τοῦ ἔργου του, ἤκουσε νὰ ἐκπαῖ ἔξω τρομερὰ θύελλα. Ὁ Ἡλίας ὁμως δὲ κινεῖται· διαισθάνεται ὅτι ὁ Θεὸς δὲν θ' ἀποκαλυφθῇ μέσα ἀπὸ τὴν βιαιότητα τῆς Θυέλλης. «Οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος». Ἀκολουθεῖ σεισμὸς τρομερὸς καὶ πάλιν ὁ προφήτης δὲν διαισθάνεται τὸν Κύριον ἀποκαλυπτόμενον μέσῳ τοῦ σειсмоῦ· «οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος». Ἀκολουθῶς φλόγες πυρὸς μεγάλου περιζώνουν τὸ σπήλαιόν του. Ἐν τούτοις οὔτε καὶ εἰς τὸ πῦρ εὗρίσκαται Ὁ Ἐκεῖνος· διότι «οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος». Τέλος αἰσθάνεται νὰ πνέῃ δροσερὰ καὶ γλυκεῖα αὔρα. Εἰς τὴν παρουσίαν τῆς ὁ Προφήτης ἀντιλαμβάνεται τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἀμέσως καλύπτει τὸ πρόσωπόν του διὰ τῆς μηλωτῆς καὶ λαμβάνει παρὰ τοῦ Θεοῦ νέας ὁδηγίας διὰ τὴν δράσιν του.

Αὐτὸ τὸ περιστατικὸν εἶναι ἀρκετὸν διὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ἀληθινὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ. Διδάσκει μίαν τῶν ὑψηλοτέρων ἀληθειῶν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιβάλλεται διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἡπιότητος καὶ τῆς ἀγάπης. Καὶ ἂν ἡ δράσις τοῦ προφήτου μας παρουσιάζει δομητικότητα τινὰ τοῦτο εἶναι γνώρισμα τῆς Ἐποχῆς του. Σήμερον οὐδεὶς πιστεύων εἰς τὸν Ἐσταυρωμένον Ἰησοῦν ἔχει δικαίωμα νὰ μετέρχεται βίαια μέσα διὰ νὰ ἐπιβληθῇ τοῦ ἀντιπάλου του.

Ὁ προφήτης Ἡλίας ἀνεδείχθη εἰς τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τῆς Π. Δ. Ἀσκητικὸς, τραχὺς, αὐστηρὸς, κατώρθωσε διὰ τῶν θαυμάτων του καὶ τῆς δράσεώς του ν' ἀνακατίσῃ τὸν κατήφορον τοῦ Ἰσραηλῆτικοῦ Ἔθνους.

## ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ

### Ἡ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

*Ἐπὶ τοῦ ὅρου μεταμορφώσεως καὶ ὡς ἔχωρον οἱ μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο*

*Ρωμανὸς Μελωδὸς*

Ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ Ὅρος Θαβώρ, εἶναι σκηνὴ ἀποκαλυπτικὴ τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου.

Εἰς τὸ ἐξάσιον καὶ δυσπρόγραφον αὐτὸ θαῦμα ἀντικατοπτρίζεται τὸ μεγαλεῖον, ὁ θρίαμβος καὶ ἡ δόξα, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς αἰῶνας καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας περιβάλλει τὸν Θεόν.

Μάρτυρες τῆς Μεταμορφώσεως δὲν ἔγιναν ὅλοι οἱ ἀπόστολοι. Μόνον οἱ τρεῖς, ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἔτυχον τῆς μεγίστης τιμῆς. Οὗτω ὁ Κύριος ἐξεπλήρωσε τὴν δοθεῖσαν πρὸς αὐτοὺς υπόσχεσίν Του πρὸ ἑξ ἡμερῶν, ὅτι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν πρὶν ἀποθάνωσιν, θὰ ἴδωσι «τὸν Υἱὸν τοῦ

ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ Αὐτοῦ».

Τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Κύριος ἐπὶ τοῦ Ὅρους ἐπρόσχητο, συνέβη τὸ ὑπερούσιον θαῦμα· ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς· λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος. «Καὶ ἰδοὺ ὥφθη αὐτοῖς Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας συλλαοῦντες μετ' αὐτοῦ». Τότε ὁ Πέτρος λέγει πρὸς τὸν Κύριόν του, ὅτι καλὸν θὰ εἶναι νὰ κατασκευάσουν τρεῖς σκηνάς διὰ νὰ μένουν ἐντὸς των οἱ ἄγιοι τοῦ Θεοῦ. Ἐφοβεῖτο, φαίνεται, ὁ Πέτρος, ὅτι ὁ διδάσκαλός του θὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν Ἑβραίων, ἐνῶ ἔτσι θὰ ἐσώζετο. Εὗρίσκατο μακρὰ ἀκόμη, ὁ ἀγαθὸς καὶ γανναῖος Πέτρος, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ κατενόη τὸν ῥόλον καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ διδασκάλου του. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ κατενόη τὸν χαρακτῆρα τῆς θυσίας Του, θυσίας, ἡ ὁποία δὲν ἔγινε ἀπὸ ἀδυναμίας νὰ τὴν ἀποφύγῃ, ἀλλὰ ἀπὸ δυνάμιν νὰ τὴν ὑποστῇ καὶ νὰ σώσῃ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀλλὰ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ «νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· οὗτος ἐστὶν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδόκησα ἀκούετε αὐτοῦ».

Ἡ δευτέρα αὐτῇ ἀποκαλυπτικῇ σκηνῇ τοῦ θαύματος, εἶναι καὶ ἡ πλέον περιεκτικὴ. Οἱ ἄνθρωποι ὁμως δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀντικρύσουν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς των τὸ φῶς ποὺ περιβάλλει τὸν Θεόν. Καὶ οἱ τρεῖς μαθηταὶ κατατρομαγμένοι ἐπεσον εἰς τὴν γῆν. Τότε δὲ ἠγέρθησαν, διὰ τὸν Κύριον, μετὰ τὸ θαῦμα, μὲ τὴν ἀνθρωπίνην πλέον μορφὴν Του, τοὺς ἠγγισε καὶ τοὺς εἶπε· «Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε».

Οἱ Οὐράνιοι ἐπισκέπται εἶχον ἐξαφανισθῇ καὶ ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν τριῶν μαθητῶν του ἔλαβον τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς.

\*\*\*

Τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως μᾶς παρεδόθη ἀπὸ τὰς διηγήσεις τριῶν εὐαγγελιστῶν· τοῦ Ματθαίου, τοῦ Μάρκου καὶ τοῦ Λουκᾶ. Μολοντί δὲ ὁ καθεὶς ἔχει ἀνεξαρτησίαν ἀφηγήσεως ἀπὸ τὸν ἑτερον, καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐνόμιζεν τις ὅτι διαφωνοῦν μεταξύ των, ἐν τούτοις τὰ κύρια στοιχεῖα τοῦ θαύματος, ἡ σπονδυλικὴ του στήλη, εἶναι ἡ ἰδίᾳ.

Ἐν τούτοις, ἡ ὀνομασία τοῦ ὄρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε τὸ θαῦμα, δὲν ἀναφέρεται ρητῶς. Ὁ Ματθαῖος καὶ ὁ Μάρκος λέγουν «ὄρος ὑψηλόν», ὁ δὲ Λουκᾶς ἀπλῶς «ὄρος». Πῶς ὁμως ἐξάγεται ὅτι τὸ ὄρος αὐτὸ ἦτο τὸ Θαβώρ; Τὴν λύσιν τοῦ Μυστηρίου μᾶς τὴν δίδει ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις. Ἡ παράδοσις αὕτη ἄρχει ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι πολλὰ παρέδωκαν προφορικῶς εἰς τοὺς ἀποστολικούς πατέρας καὶ οἱ τελευταῖοι εἰς τοὺς διαδόχους των.

Μᾶλλον ἀβάσιμος εἶναι ἡ γνώμη μερικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντὶ τοῦ Θαβώρ θέλουν ὡς ὄρος Μεταμορφώσεως τὸ Ἑρμὸν παρὰ τὴν Καισάρειαν τῶν Φιλικίων.

Οἱ τελευταῖοι διαψεύδονται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ἡ Ἁγία Ἐλένη ἐπὶ τοῦ Θαβώρ ἀνέδραμεν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐγκαίρια ἐγένοντο τὴν ἑκτὴν Αὐγούστου. Ἰσως τὸ γεγονός τοῦτο νὰ καθιέρωσε καὶ τὸν εορτασμὸν τῆς Μεταμορφώσεως κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἡμερομηνίαν,

# Γεγονότα καὶ Κρίσεις

## Προσοχὴ εἰς τοὺς Ἀγίους Τόπους

Καθ' ἃ πληροφοροῦμεθα μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων διὰ τὸ ὕψιστον ἀξίωμα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων σὺνκαταλέγονται καὶ μερικὰ πρόσωπα, ἔχοντα μασσωνικὰ ἀντιλήψεις καὶ φρονήματα. **Μ α σ σ ω ν ι κ ἂ.** Εὐχόμεθα ὁ Θεός, νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ τοιαύτην ἐγκατάλειψιν εἰς τὰ πάσεσθα προσηκούντα τῆς Ὁρθοδοξίας· οἱ δὲ Ἀγιοταφίται, οἱ ἄρτυνται αὐτοὶ φρουροὶ τῶν θησαυρῶν, ἃς ἀναλογοῦσιν τὰς εὐθύναις τῶν ἐναντι τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

## Φρησκευτικὴ Ἐκδρομὴ

Τὸ Κέντρον τῆς Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη, διωργάνωσε μίαν θανμασίαν πνευματικὴν ἐκδρομὴν εἰς Μεσημέρι Ἐπανωμῆς, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἀρχιμανδρίτην Π. Γαβριὴλ Δίβερην. Οὗτος κατὰ τὴν λειτουργίαν ὁμιλήσας εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα ἀποτελούμενον καὶ ἐκ Χριστιανῶν τῆς περιοχῆς.

## «Ἀκρόπολις»

Εὐχαριστοῦμεν τὴν ἄγνωστον συνεργάτριάν μας, ἥτις μᾶς ἀποστέλλει τακτικῶς ἐνδιαφέροντα ἀποκόμματα εἰς τὸ ἀποσταλλέν ἀπόκομμα «Ἀκροπόλεως» (21-7-56) δημοσιεύονται δύο ἐπιστολαὶ θερμῶν συνηγόντων (!) τοῦ Πατριάρχου καὶ τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν! Ἄραγε εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» δὲν ἀποστέλλονται ἀντίθετοι ἐπιστολαί; Ἀσφαλῶς Ναί! Ἀλλ' ἡ «Ἀκρόπολις» μόνον τὸ αἰσχρὸν καὶ διεφθαρμένον προβάλλει.

## Ἡ Μελετωμένη Σύσκεψις

Μὲ ψυχικὴν ἀγαλλίαν πληροφοροῦμεθα, ὅτι τόσον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ὅσον καὶ οἱ ἀρμόδιοι Ὑπουργοὶ ἐνδιαφέρονται ζωηρῶς διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματός μας. Δὲν νομίζουν ὅμως, ὅτι εἰς μίαν τοιαύτης σπουδαιότητος συνεδρίασιν δὲν πρέπει νὰ ἀπουσιάζουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι;

ἀντὶ τοῦ πρὸ τοῦ Πάσχα ἑορτασμοῦ, ὅστις ἐπεκρατεῖ ἕως τότε. Κατ' ἀρχὰς ἡ νηστεία ἀπὸ πρώτης ἕως πέμπτης Αὐγούστου ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως, κατόπιν ὅμως ἐθεσπίσθη ν' ἀνήκει εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως ἁπασα ἡ δεκαπενθήμερος νηστεία. Κατὰ τὴν σπουδαιότητα ὅμως αὐτὴν ἑορτὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, διακόπτεται ἡ αὐστηρὰ νηστεία ἐπιτροπομένης τῆς ἰχθυοφαγίας.

Τὸ θαῦμα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, ὑμνήθη μὲ ὥραιότατους λόγους ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ Ἀνδρέου Ἐπισκόπου Κρήτης, τοῦ Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, τοῦ Γρηγορίου Παλαμᾶ καὶ ἄλλων.

## Παράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα ὀφειλάς, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπισταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὀπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

## Οἱ Τύραννοι καὶ ὁ Ἡγέτης

Θεμελιώδης Χριστιανικὴ ἀλήθεια εἶναι ὁ Σεβασμὸς τῆς Ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας. Τὴν ἀλήθειαν ὅμως αὐτὴν οἱ «Χριστιανοὶ» τοῦ Καντέρμπουρν δὲν φαίνονται ἀποδεχόμενοι. Οὗτοι ἔχοντες ὡς Θεὸν τὸ πειτρελαιοῦν, θυσιάζουν εἰς τὸν Θεὸν αὐτὸν καὶ ἀνθρώπους ἀκόμη, ἀναγκάσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἱερωμάτων. Θρηθεῖ πᾶσα ἑλληνικὴ ἀλλὰ καὶ φιλελευθέρα ψυχὴ τὸν τραγικὸν καὶ μαρτυρικὸν θάνατον τῶν τριῶν νέων Ἐθνομαρτύρων τῆς Κύπρου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα ἀνεγράφησαν εἰς τὰ βιβλία τῆς ἀθανασίας.

Ἰδοὺ ὅμως οἱ τύραννοι εἰσπράττουν ἤδη τὸν μισθὸν τῶν ἐγκλημάτων των. Ὁ Ἡγέτης τοῦ φίλου καὶ ἱστορικοῦ Αἰγυπτιακοῦ λαοῦ, ἐνεργῶν ὡς ὄργανον τῆς Οἰκίας Προνοίας ἀπελάττισε ἐκ τῆς χώρας των τοὺς ἐκ παραδόσεως τυράννους. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ἔθνη δὲν ἐφαρμόζουν εἰς τὰς σχέσεις του, ὡς γνόφονα συμπεριφορὰς τὴν Χριστιανικὴν ἀγάπην, τότε μοιραῶς τὸν λόγον ἔχει ἡ κατάρα καὶ ἡ βία, μὲ τὰ γνωστά, ἀλλὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα.

## Ἡ ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως Κυρίου

Τὴν Κυριακὴν 6-8-56 (π. ἡ.) πανηγυρίζει ὁ ἱερὸς Ναὸς Μεταμορφώσεως Κυβέλης. Ὁ πανηγυρισμὸς αὐτὸς πέραν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς του σημασίας, ἔχει καὶ μίαν οὐγκινητικὴν σπουδαιότητα. Ὁ ἱερὸς Ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως Κυβέλης ἐπῆρξε τὸ ἱερὸν δρυητήριον τοῦ ἀειμνήστου καὶ προσφιλεστάτου Ποιμενάρχου μας. Ὅσοι λοιπὸν Ἐκκλησιαστικοὺν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀσφαλῶς θὰ ἀισθανθοῦν τὴν μυστικὴν καὶ πνευματικὴν παρουσίαν τοῦ ἀληθμονήτου Ποιμενάρχου μας.

## ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἄλλα εἶναι τὰ δάκρυα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν μετάνοιαν, καὶ ἄλλα τὰ δάκρυα ποὺ χύνονται ἀπὸ θείαν κατάνυξιν. Μὲ τὰ πρῶτα, ὅταν γίνουν ποταμός, παρυσύρονται καὶ ἐκθεμελιώνονται τὰ φρούρια τῆς ἁμαρτίας. Τὰ δάκρυα τῆς κατανύξεως ὁμοιάζουν μὲ τὴν δρόσον τοῦ Οὐρανοῦ, ἥτις ποτίζει τὸν χόρτον καὶ ὀριμάζει τοὺς καρπούς.

Δι' αὐτὸ καὶ διαφέρουν μετὰ τῶν τῶν δάκρυα. Τῆς μετανοίας τὰ δάκρυα καθαρίζουν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Τῆς κατανύξεως παρηγοροῦν καὶ ἀνακουφίζουν τὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία ἐξῆσε τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ κραεῖ καθὼς ὁ Δαυὶδ: «διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀναψυχὴν».

Νικητὰς ὁ Σιηδάτος

## ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετρεῦριον Καλοσπάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων